

- 1:o det Kongl. Maj:t, efter inhemtande af Jernvägsstyrelsens utlåtande, täcktes i nåder bifalla, att en tredje klassvagn eller flera fingo åtfölja snälltåget mot en förhöjd afgift till fyrtio öre per person för mil räknadt;
- 2:o att snälltåget gjorde ett kort uppehåll vid hvarje station, endast så, att passagerare kunde hinna gå utaf samt på tåget — då äfven tillfälle gafs för posternas behöriga affemmande och mottagning;
- 3:o att nedsättning för vissa trafikerade varor måtte ega rum på godstågen, t. ex. spannmål, kreatur, alla sorters trävaror, tackjern med flera tyngre varor, hvilken nedsättning jag ej vågar bestämma; men förmodar att Jernvägsstyrelsens utlåtande infordras;
- 4:o Om ej skäl vore, att åtskilja persontrafiken från godstrafiken?
Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

A. Medin.

N:o 225.

Af Herr A. Medin: Om den restriktion i räntans frigifvande för korta papper, att dylik ränta icke må beräknas högre än till sju för hundra om året.

De finansiella reformer, som under sednare åren blifvit vidtagna, hafva i flera fall varit allt annat än välgörande, åtminstone för landets modernäring, jordbruket, och dess idkare.

Ingen af dessa reformer har dock visat en så hastig och förstörande verkan, som den vid 1862 års riksdag beslutade och af Kongl. Maj:t fastställda lag om räntans frigifvande.

Följderna af denna lag förutsågs och många röster höjde sig inom Representationen, synnerligast bland Bonde-Ståndets ledamöter, men hertill lyssnade man

ej; denna lag har, ehuru ej äldre, lemnat bedröfliga och faktiska förhållanden. De jordbrukets egare, som hade in-teckning på sina fastigheter, blefvo uppsagde att inbetala desamma, emedan fordringsegaren ville placera medlen i enskilda banker eller andra penningeförvaltande verk, som gäfvo honom en större vinst. Hvad har blifvit följdén? Jo, exekutiv-auktioner på dessa fastigheter höra till ordningen för dagen, och är ej ovanligt att dessa säljas för halfva värdet. Hvad är nu att göra? Ville man föreslå att gå tillbaka till vår gamla 1734 års lag i detta ämne, blef svaret — ingalunda; framåt måste man gå, det må skada eller gagna — männe detta är vältänkt; Nej!

Våra finanskomitéer hafva egnat stor uppmärksamhet åt vår handel, fast, efter mitt förmenande, till föga fromma för landets *modernäring, jordbruket*; men att förbättra penningställningen hafva de ej funnit några utvägar. Har man frågat någon financier, huruvida man har bättre tider att vänta, eller hur saken skall hjälpas, då har svaret blifvit: man får afvakta tiden; och att denna generation måste gå under är klart, men sedermera blir det bättre. Ja ett ganska hårdt svar.

För att i någon mån behjerta denna viktiga fråga, vågar jag föreslå, det Riksdagen ville aflåta underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t, det lagen om räntans frigifvande för korta papper måtte sålunda ändras, att ej öfver sju procent får tagas i ränta och provision för dylika papper, per år räknadt.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

A. Medin.